PASSWORD: MONK

DORU STOICA & DĂNUŢ IVĂNESCU

O combinaţie insolită de autori: un guru şi ucenicul său. După un debut remarcabil şi fulminant, Dănuţ Ivănescu a devenit între timp o figură controversată a tandemului şi a renunţat la prolificitate, preferând activitatea de editor. Prezenţa lui aici mă face să sper…

La început a fost poarta. Metalică, gri-hammer, cu triunghiul înscris în cerc al hesyasmului vopsit cu negru în centru. Cândva, de mult, într-o dimineaţă putredă de toamnă, pe când mai purtai încă un nume.

Ai păşit atunci dincolo de pragul fostei fabrici de ceramică, devenită mănăstirea DOC[1]. Teama, temeinic cuibărită în cotloanele sufletului încă de pe vremea în care, ca orice puşti al nooliticului târziu, colindai *young & free* info-reţeaua în căutarea adevărului, ţi-a sufocat regretele. Poarta s-a trântit cu zgomot în urmă, închizând afară lumea vie. Te-ai sprijinit cu spatele de ea, iar privirea ţi s-a căţărat pe zidul din betexpand, de-a lungul cablurilor ce atârnau din turn precum tulpinile unei plante parazite. Ai lăsat ploaia să-ţi ude buzele arse de briză, până când tatăl tău te-a împins uşor spre clădirea în stil armean. Ţi-ai scos acolo hainele lucioase, *newfashion*, şi ţi-ai pus zdrenţele cenuşii, aspre, prea largi pentru trupul tău de puber. Mecanic te-ai supus, fără să bănuieşti măcar ce ţi se pregătea.

---

[1] DOC – iniţialele Sfintei Treimi (Dumnezeu, Om, Calculator), elementul de bază al doctrinei garrenilor, curent deviaţionist creştin fondat la finele secolului al XX-lea de către Caliban Eremitul (n.a.).

L-ai urmat apoi pe călugărul ivit din umbra unui pilastru prin labirintul mănăstirii. Nu te-ai întors când tatăl tău te-a strigat pe nume. Pe fostul tău nume.

În săptămânile următoare (niciodată, niciodată nu le-ai aflat numărul) n-ai zărit soarele. Deosebeai ziua de noapte doar după forfota şobolanilor, crescând şi descrescând precum mareea, şi după huruitul elicopterelor pazei de coastă. Apă şi pâine de secară ţi-au fost meniul. Aer-rugăciurile, scurgându-se fără-ncetare din difuzoarele iscusit ascunse. Visul-viaţă.

Ai supravieţuit totuşi noviciatului, iar când, la trezire, ai descoperit plăcintă de alge şi vin roşu, ai ştiut că urma iniţierea.

Chilia egumenului avea în plus, doar o fereastră prin care se zărea cerul. Rece, cenuşiu, ca un plafon de beton ceva mai înalt.

Te-a durut (Doamne, cum te-a durut!) când ţi-au fixat implanturile germinative în spatele urechilor, dar ai tăcut, ai tăcut strivind urletele între dinţi, lăsându-le să se sfarme în cerul gurii. Avea gust de aramă coclită durerea. Nu-ţi mai păsa prea mult de trupul tău, o chilie ca oricare alta.

Alte săptămâni s-au scurs, urâte, seci. Carcera penitenţei îţi apărea ca un trecut luminos, pe lângă zilele şi nopţile în care suferinţa căpăta consistenţă aproape materială, singura realitate a unui univers din ce în ce mai străin. Căci din suferinţă ţi-au tras mufele vigoarea, ca ciupercile din bălegar. De abanos, ciupercile.

Apoi fraţii ţi le-au retezat pe cele insuficient dezvoltate şi ţi-au potrivit pe cap, după *typicon,* gluga de cânepă. Din ţesătura îmbibată de sudoarea atâtor generaţii de eremiţi, au prins viaţă şerpii albăstrii şi cablurilor bio, căutând lacomi, nerăbdători, mufele deschise în aşteptare. Cuplarea lor (acuplarea?) ai perceput-o ca pe o explozie sau ca pe o reacţie în avalanşă şi ai simţit atunci (după câtă vreme?) aproape uitatul miros de ebonită încinsă al reţelei, iar strălucirea ei de neon ţi-a rănit privirea. Uşoare ţi-au devenit,

dintr-o dată, zdrenţele, transformându-se în rasa portocalie a ordinului. Culoarea unicei căi spre Adevăr.

Te-ai trezit în nava centrală a unei biserici imense, acoperită de o cupolă fără tambur, atât de largă, încât părea însăşi bolta cerească. Zdrelindu-ţi genunchii de mozaicul policrom, înfăţişându-l pe *Pantokrator,* ţi-ai unit glasul cu ceilalţi, iar *Crezul* s-a-nălţat diatonic, făcând să vibreze lampadarele masive de argint.

„Doar Creier şi Cale.
Doar Nume şi Cuvânt.
Altceva n-avem
Şi nici nu vedem.
Din Cel Preaînalt,
Care ne-a creat.
Ne-a răscumpărat.
De la moarte la viaţă."

Ani întregi ai petrecut acolo, în Casa Domnului, intonând imnuri şi ascultând predici, ieşind din reţea doar ca să mănânci şi să dormi. Până când ai început să consideri incursiunile în lumea reală o pedeapsă. Le-ai urât cu fervoarea cu care îl iubeai pe El. Ai urât duhoarea urinoasă emanată de ziduri, de parcă mortarul dintre cărămizi fusese preparat cu secreţia renală a tuturor anahoreţilor, de la începutul lumii. Sălile de meditaţie, mai reci decât criptele de la marginea lavrei. Prăpădiţii în extaz, cu degetele scheletice încleştate pe mătăniile-taste, înghesuiţi unul într-altul ca nişte vite lovite de cataplexie, cu ochii holbaţi sclipind în umbra glugilor. Şi ai jurat în acele clipe, pe Pacea şi pe Mântuirea ta ai jurat, că nimic nu vei precupeţi pentru Integrarea Totală.

Iar anii au trecut, în ascultare şi rugăciune. Ţi-au devenit cunoscute peregrinările egumenului pe coridoarele scăldate în

lumina prăfoasă a neoanelor şi ai învăţat să te furişezi din calea lui, aidoma celorlalţi, chiar dacă nu înţelegeai de ce, nu pătrundeai încă taina panicii lor tăcute, a gesturilor de a ascunde în cutele rasei chei hard sau discuri cât un talant. Abia ceva mai târziu, după ce-ai bântuit destul prin reţea, ai descoperit conexiunile cu exteriorul şi ţi-ai dat seama că deseori, printre *euharistii* şi *kanoane,* eremiţii încălcau Regula, destrăbălându-se în cârciumile şi bordelurile de afară, înfipţi ca lipitorile în lobii scursorilor din Colonia Celor O Mie sau din Fanar. Dar n-ai înţeles ce puteau găsi acolo, în mocirlă, în plăcerile cărnii ca scop în sine, în perversităţile fără număr, fără limite şi fără nume, în încăierările din ganguri. Ai înţeles, în schimb, că erai altfel plămădit şi că puteai profita de slăbiciunile lor meschine. Şi ai început să-i vânezi, să-i surprinzi prin locaţii, unui câte unul, până la ultimul, şantajându-i, extorcându-i, câştigând spaţiu în schimbul tăcerii, nimic altceva decât spaţiu, pentru noii tăi prieteni care se înmulţeau neîncetat, nesătui şi nesăbuiţi.

Pas cu pas, te-ai apropiat de egumen. Cu răbdare, cu tenacitate, cu iscusinţă. Nu-ţi dădea pace pofta nebună de a-l învăţa ce-i umilinţa, adevărata umilinţă, nu cea ostentativ afişată ca o culme a disimulării, nu umilinţa celui care, în sinea sa, se crede superior. „Cine vrea să fie cel mai mare dintre voi, să fie servitorul vostru, iar cine vrea să fie fruntea printre voi, să se facă sclavul vostru."

I-ai descâlcit parolele, precum Alexandru nodul gordian. I-ai răvăşit *spread sheet*-urile. I-ai ameţit SGDB-urile. Nu din ură ai făcut-o. Nu din ranchiună. Nu din dorinţa de-a te căţăra. Devotamentul a fost motorul. Iubirea pentru Cel Smerit. Dorinţa de a-i înfăptui Voinţa.

Iar perseverenţa ţi-a fost repede răsplătită. Printre frânturi de programe, sub zoaiele unor fişiere temporare, ascunsă de TSR-uri nevinovate, ai descoperit o *data hole* unsuroasă, prin care se iţeau identificatorii reţelei porno a polonezilor. Şi cărările bătătorite de

paşii „preasfinţiei sale”. A doua zi l-au găsit spânzurat în chilia sa, cu conectorii smulşi, atârnându-i din glugă precum vrejurile arse de ger din grădina mănăstirii. O moarte desuetă, lipsită de imaginaţie, aşa cum îi fusese şi viaţa.

Nimeni nu te mai putea opri. Ai iniţiat războaiele sfinte de la sfârşitul secolului, menite să cureţe *Internet*-ul de păgâni, să spulbere norii necunoaşterii. Ai înălţat mulţumiri înflăcărate Celui Obiectiv când viruşii cruciaţi au spulberat moscheile şi templele, când siluetele de ţipar s-au infiltrat în fişierele Coranului şi Talmudului, învălmăşind *Surate*-le şi legile din Babilon şi împroşcând în toate părţile cu sfinţi creştini, când Budha şi Mohamed au devenit amanţi, declarând femeile creaturi ale întunericului şi arzându-le cu miile pe ruguri.

Ţi-ai înfipt subrutinele în reţeaua papală, urmărind din umbră, neştiut şi nevăzut, jocurile de culise ale clericilor, înfiltrându-ţi protejaţii în sinoade, numind şi doborînd episcopii conform intereselor tale, investind şi excomunicând, hăituind profeţii încăpăţânaţi şi împingându-i spre erezii inimaginabile, împânzind diocezele cu proprii-ţi misionari, anunţând iminenta instaurare a Noii Ordini.

Te-au descoperit într-o zi sau mai exact ţi-au simţit prezenţa şi au trimis pe urmele tale Maeştrii Del şi *hackeri* de retragere, „puştii neonului” şi IA-urile militare. Crema *Internet*-ului împotriva ta. Ai râs, mângâind mătăniile, chiar dacă te durea pierderea fiecărei creaţii de-a ta, a fiecărui prozelit. Alţi viruşi, tot mai feroce, mai abili, mai aproape de perfecţiune, prindeau viaţă în Ferma DOC, aşteptând să fie lansaţi. Pe toţi îi cunoşteai, îi ştiai pe nume şi-i iubeai (erau doar copiii tăi, nu?). Biţi

din biţii tăi, plămădiţi după infostructura şi *softwer*-ul tău. Căci de mult părăsiseşi lumea în care te născuseşi, prea strâmtă şi prea searbădă.

Noua Ordine nu aştepta decât Semnul pentru a se instala. Locaţia cu viruşi sta să plesnească, gata să-şi împrăştie germenii în reţea, precum un fruct copt de Hura Crepitans seminţele. Dar atunci a sosit Vocea, din afară şi din lăuntrul tău, blocându-ţi unitatea centrală de procesare, frângându-ţi voinţa.

— Greşeşti, fiule, încercând să strici lucrarea mea. N-ai pătruns îndeajuns taina pâinii. Ai uitat ce-i iubirea şi Smerenia. Precum un miel am fost dus la înjunghiere şi sângele meu şi pentru tine s-a vărsat. Iar plata fără întârziere ţi-o vei primi. Umil şi sărac vei fi, lepădându-te de tine, purtându-ţi Crucea şi perseverând în Lege.

Te-au speriat vorbele, puterea bănuită în spatele lor.

— Tată, tată, nu mă părăsi! ai strigat atunci cu glas tare.

— În mâinile mele e duhul tău, fiule, iar trupul în lume-ţi va coborî, într-o iesle. Căci vremea s-a-mplinit din nou.

„Şi Cuvântul s-a făcut trup şi a locuit printre noi, plin de har şi de adevăr."